

Medlem, fom selv har været Redaktør. Jeg har ikke udtalt Noget om, at Folkethingsparlamentarismen var afleveret til komist Behandling, men jeg har gjentagne Gange udtalt, at Paastanden om, at det i denne Sag dreiede sig om Folkethingsparlamentarismen, var afleveret til komist Behandling; det har Bifkop Momrad gjort i fin sidste Pjeece. Jeg synes, det havde været forfigtigere, om den høitagtede Confeilspræsident havde afholdt sig fra denne Udtalelse, men det har han ikke gjort. Da han imidlertid har fagt at ville forandre Stridens Basis ved at paastaa, at den her dreier sig om Folkethingsparlamentarismen og, fom han tilføjer, om Landsthingets Egeberettigelse, vil jeg dog tillade mig med et Par Ord at imødegaa ham. Jeg refererer mig felfølgelig min egen Anfkueise i dette Punkt; hvad min Mening er om Folkethingsparlamentarismen og Landsthingets Egeberettigelse osv., og hvad der overhovedet af de forffjellige Medlemmer her i Salen menes dermed, er ikke det, hvorpaa det kommer an. Der er en meget stor Mulighed for, at adffjellige Medlemmer maaffe have den Mening, at Folkethingsparlamentarismen er noget overordentlig Fornuftigt, ja, jeg veed endog, at der er Enkelte af Regjeringens trofaste Støtter, der have kæmpet varmt for Folkethingsparlamentarismen og have omtalt den fom et Maal, der burde naas. Det flal jeg alfsaa flet ikke gaa ind paa, det kommer flet ikke denne Sag ved; thi selv om faadanne Medlemmer flulde være i Flertal, og selv om de havde den Anfkueise, at Folkethingsparlamentarismen var noget Unffkeligt, Noget, der burde tilffræbes, faa faar det først praktiff Betydning i det Dieblif, de virkelig ville fge at reife Kampen og Striden og arbeide derfor; da vilde det vife sig, om det kunde fættes igjennem; men hvad der er albeles utvifelfomt, er, at det nu i dette Dieblif ikke dreier sig om Folkethingsparlamentarismen. Jeg kunde i faa Henseende undre mig over, at den høitærede Confeilspræsident igaar, fordi et Par enkelte Medlemmer paa egne Vegne udtalte deres Mening om dette Spørgsmaal i Almindelighed, derpaa kunde bygge den Paastand, at nu dreiede Striden sig om Folkethingsparlamentarismen. Jeg kunde faameget mere undre mig derover, fom ikke blot jeg, der udtalte mig paa Flertallets Vegne, havde erklæret det Modfatte, men ogsaa min ærede Kollega for Veite Amts 2den Valgkreds (Berg) ved en tidligere Leilighed, da der var Spørgsmaal om, hvad denne Strid dreiede sig om, udtalte ganffe det Samme; men jeg flal ikke engang lægge nogen Vægt derpaa; jeg vil fige, at i Spørgsmaalet om, hvad Striden dreier sig om, kommer det flet ikke an paa, hvad den Æne eller den Anden figer. Jeg flal endogsaa indbrømme, at det er ligegyldigt, hvad jeg fom Ordfører figer. Svad det kommer an paa, er, om Striden virkelig faktiff dreier sig om det og det eller ikke, og det

kan man kontrollere. Svad er det, Striden dreier sig om? Det er om de 3 Punkter paa Finantsloven. Det kan Finantsministeren ikke kalde Folkethingsparlamentarisme, thi vil han det, faa har Striden allerede mangffoldige Gange dreiet sig om Landsthingsparlamentarisme, og da er hele den Erklæring af Madvig, fom jeg gjentagende har læst op, en Svæbelse af Landsthingsparlamentarismen; men det vil Ingen paastaa, at fordi Landsthinget hævder denne Ret til at negte Bevillinger paa Finantsloven, hævder det derigjennem en Landsthingsparlamentarisme. Det nytter ikke at ville negte Stridens virkelige Basis eller at ville ffjule eller dække den ved at fette noget Andet iftedetfor. Svad der ligger for, ligger faa klart og tydelig for, at jeg vilde ønske, at den høitærede Confeilspræsident ikke var kommen ind paa det Standpunkt, hvorpaa han stillede sig igaar, thi derved faar han Udfeende af at ville føre Striden over paa andre Omraader, medens Stridens Gjenftand, Afftemningernes Gjenftand, ligger faa tydelig for, at man ikke fra nogen Side kan have mindfte Tvivl om, hvad Striden dreier sig om. Jeg tror, at den høitærede Minister har i den Henseende fom faa mange Andre i Verden ladet sig forlede af Bladenes Udtalelfer; men hvad der kan gaa fom Paastande i Pressen kan virkelig ikke altid gaa fom Paastande heri Salen. Nu er det rigtigtnok anført fra anden Side, at man vil vel ikke negte, at man vil have Ministeriet bort, og at Mange have fagt i denne Sal, at de virkelig ønskede, at Ministeriet vilde gaa fin Vej, og mulig mener den høitærede Minister ogsaa, at det er et Forføg paa at indføre Folkethingsparlamentarismen. Men hvad har det med Folkethingsparlamentarisme at gjøre? Jeg tror, at naar den høitærede Minister vil forhøre sig rundt om i Byen, faa vil han erfare, hvor uendelig Mange der ønske Ministeriet bort, og det endog blandt de stærffeste Modstandere af Folkethingsparlamentarismen. Vorige Modstandere af Folkethingsparlamentarismen ønske, at Ministeriet vil gaa; men det Ønfte ligger begrundet i noget ganffe Andet. Der er mangffoldige Menneffer i Landet, der ønske, at Ministeriet flal gaa; men derfor have de ikke noget Ønfte om at ffyrke Folkethingets Stilling. Mange af dem, der ønske Ministeriets Bortgang, ere ikke blot ikke Parlamentarifkere, men ere endog Modstandere af Folkethinget, ja ogsaa af Politif i det Hele. Men hvoraf kommer det da, at disse Menneffer ønske Ministeriets Bortgang? Det ligger ikke i et Princip, men det ligger deri, at Ministeriet har virkelig — det kan Ingen beffride — havt stort Uheld med sig. Enhver vil erindre, at dette Ministerium kom til Noret med store Løfter eller idetmindfte med store Forventninger; men paa alle Omraader har Ministeriet været uheldigt med at løse fine Opgaver. Det begyndte med at reife Forfvarssagen; men det